

РЕШЕНИЕ

№ 2413

гр. София, 07.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4677** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ)
Делото е образувано по искова молба на [фирма], ЕИК 13053689, чрез адвокат Л. С., с която е предявен иск срещу Агенция „Митници“ за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 71 258, 12 лв., произтичащи от незаконосъобразни актове и бездействия на ответника – Постановление за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ 5800-2/32-170940/22.06.2017г. и потвърждаващото го Решение № 656-32/267474/28.09.2017г. на директора на Агенция „Митници“, отменени при обжалването от съда с решение №7539/11.12.2017г. по адм.дело № 11140/2017г. и продължаващо бездействие на администрацията, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и непредприемане на действия за заличаване наложената с отмененото постановление възбрана, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба до изплащането ѝ.

Ищецът твърди, че от 01.12.2016г. съгласно представен нотариален акт (л.16-17) е собственик на недвижим имот в [населено място], част от административно-производствена сграда. Във връзка с основната дейност на дружеството търговия с материали за строителство, внос и износ на промишлени стоки, на 09.06.2017г. дружеството е декларирало внос на мрежа за строителството, като е извършена митническа проверка, прието е че внесената стока не отговаря на декларирания тарифен код в митническата декларация, съставен е АУАН на дружеството, а за обезпечаване на вземанията по него са издадени две постановления

за налагане на обезпечителни мерки, с които се налагат заповест и възбрана върху недвижимия имот на жалбоподателя, за обезпечаване на митническо задължение в размер на 23856, 32 лв. Ищецът е обжалвал постановлението, с което се налага втора обезпечителна мярка – възбрана върху недвижимия имот - Постановление за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ 5800-2/32-170940/22.06.2017г., отменено е с решение на АССГ от 11.12.2017г. по адм.дело № 11140/2017г. Едновременно с тези производства е издадено Решение №РЗМ-5800-447/32-228282/16.08.2017г. на началника на митница Столична, с което дружеството е задължено да доплати допълнителни задължения - мито, антидъмпингово мито и ДДС в общ размер 30910,80 лв. В срока за доброволно изпълнение на 23.08.2017г. ищецът внесъл сумите. Предвид това плащане началникът на Митница Столична отменил двете постановления, вдигнал заповестите и заличил възбраната, с № 59327/12.09.2017г. от входящия регистър на Агенцията по вписванията-Имотен регистър. По нататък ищецът се позовава на сключен на 25.04.2017г. със [фирма] предварителен договор за покупко-продажба на описания имот, който е бил обект на наложените възбрани, с № 39021/22.06.2017г. И с № 54159/18.08.2017г. От вх.регистър на Агенцията по вписванията. - Имотен регистър. В същия се сочи клауза, че ищецът поема задължение да продаде имота на купувача най-късно до 31.08.2017г., като декларира, че към момента на сключване на договора имотът не е обременен с никакви тежести. Окончателният договор за покупко-продажба е сключен на 22.08.2017г. В този ден нотариусът по сделката е установил вписване на двете възбрани от Митница Столична, за което уведомил страните, които след провеждане на преговори и преди сключване на окончателния договор, подписали допълнително споразумение към предварителния договор за покупко продажба, в което договорили закупуване на имота, като продавача се задължил да предприеме всички зависещи от него действия за заличаване на възбраната в срок до 01.12.2017г. на двете възбрани, в противен случай продавачът се задължава да заплати на купувача обезщетение в размер на 71258, 12 лв., като изричното условие е и двете възбрани да бъдат заличени към посочената дата. От своя страна ищецът като поемащ това задължение е предприел следните действия: По отношение на възбраната с постановлението от 18.08.2017г. е извършил плащане по решението на митницата в размер на 31163.59 лв. и началникът на Митница Столична е отменил посоченото постановление и е заличил наложената възбрана върху процесния имот. По отношение на наложената с другото постановление от 22.06.2017г. възбрана ищецът е счел, че заповестта по това постановление върху банковата му сметка с налични такива средства е достатъчен да обезпечи задълженията по АУАН и е обжалвал постановлението, което както се посочи е отменено от АССГ с необжалваемо решение от 11.12.2017г. Ищецът посочва, ч въпреки влязлото в сила съдебно решение началникът на Митница Столична, не е изпълнил своето задължение и не е предприел никакви действия за заличаване на наложената възбрана върху имота. От своя страна [фирма] е отправил покана до ищеца, получена на 08.12.2017г. Да заплати договореното парично задължение, поради неизпълнение на поетото задължение за заличаване на двете възбрани, като е предоставен 7 дневен срок за доброволно плащане. На 15.12.2017г. ищецът е уведомил контрагента си за съдебното решение и да не предприема действия за принудително събиране на обезщетението. На 22.08.2018г. На ищеца била връчена покана за доброволно изпълнение от [фирма], с което е дадена последна възможност на дружеството да заплати доброволно обезщетението. Ищецът посочва ,

че въпреки положените усилия и предвид настъпилата изискуемост, както и отчитайки възможността да понесе нови финансови загуби по съдебни и деловодни разноски за бъдещ исков и изпълнителен процес с купувача на недвижимия имот, лихви върху сумата на обезщетението и други съпътстващи разходи, на 01.03.2018г. Ищецът извършил плащане по банковата сметка на купувача, на обезщетение в размер на 71258, 12 лв., уговорено в допълнителното споразумение от 22.08.2017г., съгласно представена вносна бележка от 01.03.2018г. Обосновава от тази фактическа обстановка елементите на фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В открито съдебно заседание, ищецът чрез процесуалния си представител поддържа исковата молба. Подробни съображения по съществуването на спора са изложени и в писмена защита. Претендират се разноски, съобразно представения списък.

Ответникът – Агенция „Митници“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. Д., в писмен отговор, становища по делото, съдебно заседание и писмени бележки оспорва допустимостта и основателността на исковата претенция като твърди, че не са налице предпоставките на отговорността на чл.1, ал.1. Позовава се на това, че дружеството в нарушение на разпоредбите на ГПК се е разпоредило с възбранения имот след наложените от митница Столична обезпечителни мерки. Счита, че е налице фиктивна сделка с представения предварителен договор, допълнително споразумение, уведомления, покани, които били с цел неоснователно обогатяване от страна на [фирма]. Счита, че не е налице пряка и непосредствена причинна връзка между постановлението и твърдените вреди. Оспорва автентичността на датата на издаване на представените частни документи поради липсата на нотариална заверка върху тях, както и счита, че включително и свидетелските показания на управителя на [фирма] не разкриват действителното положение. В заключение иска съдът да отхвърли исковата молба като недоказана по основание и размер. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за основателност на исковата молба, но за недоказаност и поради това предлага съдът да я отхвърли.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото нотариален акт (л.16 и сл.) е видно, че [фирма] е собственик на описан недвижим имот в [населено място].

Във връзка с осъществен от ищеца внос на 09.06.2017г. спрямо него са издадени поредица от актове на митнически органи, определени са му митнически задължения. Спрямо недвижимия имот е наложена възбрана с постановления от 22.06.2017г. и 17.08.2017г. Предвид плащане на задължението по Решение № РЗ:-5800-447/32-228282/16.08.2017г. наложената възбрана е отменена на 11.09.2017г. Останала е възбраната по Постановление за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ 5800-2/32-170940/22.06.2017г., което пък е отменено с решение на АССГ от 11.12.2017г. по адм.дело № 11140/2017г. (л.75-78 по делото)

Междувременно докато текат горните производства, по твърдения на ищеца, подкрепени с приложени писмени и гласни доказателства, е сключил предварителен договор със [фирма] за продажба на недвижимия имот. Ищецът твърди, че този предварителен договор (л.49 по делото) е сключен на 25.04.2017г. В първоначално сключения предварителен договор е посочено като задължение на продавача, че

декларира, че имотът няма наложени възбрани, а като неустойка е уговорено общо, че при виновно неизпълнение на някое от задълженията на страните, че неизправната дължи на изправната, всички причинени вреди и загуби, доколкото са пряка и непосредствена последица от неизпълнението на договора. Не е уговорено някакво предварително плащане, а продажната цена е уговорено да бъде платена не по-късно от 22.09.2017г., като за дата на сключване на окончателния договор е посочена 31.08.2017г.

С нотариален акт за продажба на недвижим имот от 22.08.2017г. (л.52-54 по делото) [фирма] е продал на [фирма] процесния имот като е посочено, че купувачът ще заплати цената от 165 000 лв. без ДДС в срок до 22.09.2017г. по банков път. По делото бе изискана информация дали в нотариалното дело се намира и този предварителен договор, като от съдията по вписванията, където се съхранява нотариално дело № 239/2017г. се представиха съхраняваните документи (л.200 и сл. по делото). От приложените документи не се установява да е представен предварителния договор от 25.04.2017г., включително и от молбата на страните до нотариуса (л.212 по делото).

Ищецът представя покана от управителя на [фирма] от 06.12.2017г. с искане за заплащане на обезщетение в размер на 71258, 12 лв., договорено в допълнителното споразумение от 22.08.2017г. предвид, че не е заличена възбраната от 22.06.2017г. – л.59 по делото, уведомление от ищеца до [фирма] от 15.12.2017г. за отмяната на постановлението от съда и че очакват митница Столична да предприеме действия по заличаване на възбраната – л.60, както и покана за доброволно изпълнение от 21.02.2018г. от управителя на [фирма] до [фирма] за изплащане на обезщетението в 7 дневен срок, предвид че възбраната не е заличена, като е посочена банкова сметка (л61-62 по делото) и че това е последна възможност за избягване на съдебно производство.

По делото е разпитан свидетеля П. С. Д. –управител на [фирма], който заявява, че е закупил имота от [фирма] (видно от нотариалния акт той е подписал за купувач), през 2017 г., с нотариален акт, заплатил цената няколко дни след това, на името на фирмата. Сочи, че през април месец сключил предварителен договор, с уговорката до края на месец август да изповядат сделката. Пред нотариуса се извършила проверка за тежести на имота и се оказало, че този имот има тежести. Взели решение и оформили допълнително споразумение, преди нотариалния акт (не пред нотариуса, само между тях), като уточнили сума, която при евентуално непадане на тези тежести да му бъде изплатена до 1 декември - задълженията по тия две тежести, плюс десет процента от уговорената сума по продажба. Няколко пъти проверявал в Агенцията по вписванията, дали е паднала възбраната, не била паднала към 1 декември. Към митническата администрация писма и запитвания не бил пращал, изпращал ги към продавача, тъй като бил негов ангажимент. На два пъти отправял покана към [фирма] да си изпълни ангажимента, връщал отговор след няколко дни. Уверявал го, че всеки момент ще падне възбраната, но до края на 2017 г. не се случило. В началото на 2018 г. предприел втора покана, търсел си разписаните уговорки. Освен поканите чували се и по телефона. Регистри за кореспонденция входяща и изходяща нямали, тъй като нямали толкова движение като входящи и изходящи номера. Представя по делото фактура за продажба на недвижим имот; транзакция и детайли по транзакция от банкова сметка в Експрес Б. – от 4-ти и 5-ти септември 2017г., документи, с които съм заплатил и с които са ме обезщетили.

По делото е разпитана и Л. В. Р. – К. съпруга на управителя и счетоводител в

дружеството ищец. Запозната е с покупко-продажбата на недвижимия имот, има лични впечатления. Участвала във всички стъпки - подписал се предварителен договор със „Сила плас“ през месец април 2017 г, със срок за изповядване на сделката в предварителния договор до края на август 2017г.. При нотариуса при сключване на сделката се извършила проверката и тогава разбрали за наложени тежести на имота. Подписало се допълнително споразумение със „Сила П.“ и поели ангажимент да освободят имота от наложените тежести до месец декември. Не знаела за тези тежести, тъй като споровете с митниците били обезпечени със запор на банкови сметки. В банката разбрали, че има проблем, тъй като наличността била повече, а разполагаемостта по-малко, а за имота като продавач не знаели. В банката сумата, която била запорирана, покривала претенцията, парите ги имало. Имало повече – една част запорирана, с по-малко разполагали. Върху имота имало две възбрани, ден или два след сделката сметката била запорирана за същите пари. При нотариуса разбрали за всичко това, „Сила П.“ се обадили на адвоката да изготви допълнителното споразумение – донесоха го и се подписа между тях двамата и след това се сключила нотариалната сделка. Допълнително споразумение подписали, че се ангажират да вдигнат тези възбрани върху имота, присъствали на тази договорка. На 23 август платили 31 хиляди лева на митницата и те след няколко дни вдигнали възбраната. През това време написали писмо на „Сила П.“, за да спокойни. След време разбрахме, че възбраната не е вдигната. Жалба срещу постановлението е пусната след покана от страна на „Сила П.“, последвало, че съдът отменя наложената възбрана върху имота, после получили покана от „Сила П.“ да си платим, тъй като не са паднали двете възбрани до 1-ви декември. Да началото на другата година нищо не се случило. Платили си парите по допълнителното споразумение, за да спестят допълнителни разходи. Разяснява, че е присъствала на подписването на предварителния договор, на споразумението (не на изготвянето, което е от адвоката), на нотариалния акт. При поканите за доброволно плащане – лично са получавани в дружеството, присъствала. Когато идвал управителя на „Сила П.“ знаела за какво е дошъл. Плащанията по сделката били на два пъти – в началото на месец септември. Не знае дали са предприемани действия към Агенция по вписвания за вдигане на възбраната.

По делото е прието заключение по ССЧЕ, л.175 и сл., което дава отговор на задачата как е осчетоводена извършената сделка с недвижимия имот и направените плащания, както и заплатеното обезщетение в размер на 71 258, 12 лв. Вещото лице посочва, че придобитият актив е вписан в инвентарната книга на [фирма] на 15.08.2017г., като е направен инвентаризационен план. Плащането по издадената фактура (л.167 по делото) е извършено с два банкови превода от 04.09. и 05.09.2017г., със съответните счетоводните записвания. Неустойката от 71 258, 12 лв. е получена по банковата сметка на [фирма] и е осчетоводена в счетоводната програма на 01.03.2018г. като приход по съответните сметки. Вещото лице заключава, че от направената проверка е видно, че извършената сделка отразена в счетоводствата и на двете страни, счетоводните записвания отразяват извършените действия. Плащанията са по банков път. Съдът намира заключението за обективно и компетентно и го кредитира.

При горната фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла имуществени вреди от незаконосъобразна административна дейност на органи на ответника. Съобразно чл. 205 АПК, същият е предявен срещу юридическото лице – Агенция „Митници“,

представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, след отмяна на административния акт.

От изложените в исковата молба фактически обстоятелства, на които се основава предявеният иск и неговия петитум, следва да се приеме, че в случая е налице хипотеза, при която се търси отговорност на Агенция „Митници“ за вреди, причинени от административен орган при и по повод административна дейност, с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. За да се ангажира отговорността на ответника на това правно основание следва ищецът да докаже наличието на следните кумулативни предпоставки: незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред, настъпила вреда в правната сфера на ищеца, която включва реално причинени вреди и/или пропуснати ползи, като вредата да е настъпила при или по повод изпълнение на административна дейност и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

В случая е налице незаконосъобразен административен акт - Постановление за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ 5800-2/32-170940/22.06.2017г. и потвърждаващото го Решение № 656-32/267474/28.09.2017г. на директора на Агенция „Митници“, отменени при обжалването от съда с решение №7539/11.12.2017г. по адм.дело № 11140/2017г. Що се отнася до твърдяно продължаващо бездействие на администрацията, изразяващо се в неизпълнение на съдебно решение и непредприемане на действия за заличаване наложената с отмененото постановление възбрана, по делото не се установи кога съдебното решение е достигнало до митническите органи, какъв срок е определен за неговото изпълнение и с какви действия, като не се установи и дали и какво точно е предприето от страна на ищеца пред митническите органи или Агенцията по вписванията по отношение на отмяна на обезпечението и заличаването на възбраната по това постановление.

Вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е наличие на вреда. Ищецът твърди, че от отмененото постановление са му причинени имуществени вреди, които се изразявали в изплатено обезщетение по допълнително споразумение към предварителен договор с купувача [фирма]. По делото съгласно заключението на експертизата се установи, че на 01.03.2018г. ищецът е извършил плащане по банков път на сумата 71258, 12 лв. по банковата сметка на [фирма], която сочи, че е обезщетение, договорено в изпълнително споразумение от 22.08.2017г. Безспорно патримониумът на ищеца е намалял на 01.03.2018г. и за него е налице имуществена загуба в сочения размер.

Недоказана обаче е според съда третата предпоставка – пряка причинно-следствена връзка между твърдяните от ищеца вреди и незаконосъобразен административен акт/бездействие на ответника.

За да стигне до извод за недоказаност на третата предпоставка за отговорността на ответника съдът взе предвид следното:

3.1.Нито предварителния договор, нито допълнителното споразумение към него, на които се основава ищецът за уговаряне на платената като обезщетение сума, имат достоверна дата, която се сочи в тях – 25.04.2017г. и 22.08.2017г., а едва с предявяването им като доказателство в съда, с исковата

молба, може да се приеме достоверна дата – 30.04.2017г. или евентуално, предвид представената вносна бележка и доказаното плащане по банков път - 01.03.2018г.т. Съгласно правилото на чл.181, ал.1 от ГПК частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. По делото не се установи тези документи да са част от нотариалното дело, нито да са били представени пред нотариуса.

3.2. Ищецът прехвърля имот с наложени възбрани и поема задължение, те да бъдат заличени, като изпълнението на това задължение зависи и от едно трето лице, каквото е митническата администрация. Не може да се приеме, че тази договорна клауза между двете дружества би могла валидно да обвърже Агенция "Митници" по някакъв начин, включително и пряко, с отговорност по ЗОДОВ, в случай на неизпълнение от поелото я дружество. Тоест, в случая връзката на имуществената вреда, представляваща платеното обезщетение, е пряка именно с въпросната уговорка по допълнителното споразумение на ищеца с неговия контрагент, а не с дейността на митническата администрация. От друга страна и самата уговорка е необичайна, доколкото сумата на т.нар. обезщетение във всички случаи надхвърля вредите, които купувачът търпи, доколкото той търпи изобщо такива, тъй като няма данни във връзка с обезпечителната възбрана да е пристъпено към изпълнение спрямо купувача на имота. Ищецът плаща на купувача сума от 71 258, 12 лв. при положение, че към датата на падежа на задължението му по уговорката 01.12.2017г., възбраната върху имота е за много по малка сума – 23 856, 32 лв. По тази логика, ако се допусне отговорност на трети лица за уговорки между страните по един договор, би могло на митническата администрация като трето лице да се търси отговорност за каквато и да било уговорена между страните сума на подобна неустойка.

3.3 Отделно от това, след подписване на нотариалния акт и вписване на прехвърлянето, собственикът на имота е този, който следва да поиска заличаване на вписани тежести, ищецът се явява вече трето лице за този имот. Освен това няма данни по делото, която и да било от страните, след отмяната на постановлението, да се е обръщала с конкретно искане към митническата администрация или към Агенцията по вписванията, отмяна на обезпечението и за заличаване на възбраната по отмененото постановление.

3.4. Следва да се има предвид, че към момента на сключване на допълнителното споразумение (ако се приеме, че то е сключено при продажбата на имота на 22.08.2017г.) и поемане на посочената уговорка от ищеца, постановлението не е било признато от съда за незаконосъобразно чрез отмяната му, това е станало едва на 11.12.2017г., тоест след изтичане на срока за изпълнение на поетото задължение от ищеца – 01.12.2017г. Следва да се има предвид, че до и към тази уговорена дата, понеже постановлението все още не е признато за незаконосъобразно от съда няма как ищецът да може да изпълни поетото от него задължение в уговорения срок и това да се вмени в отговорност на митническата администрация.

Всичко изложено по-горе изключва пряката причинно-следствена връзка между обезпечителната мярка, наложена от ответника спрямо имот на ищеца, за негови задължения и платената от ищеца сума, сочена като обезщетение по споразумение с купувача на този имот.

По изложените съображения, съдът намира, че искът е неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на спора и във връзка с поисканото от ответника присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът съобрази субсидиарно приложимия на основание чл.144 от АПК и §1 от ЗР на ЗОДОВ чл.78, ал.8 ГПК, предвиждащ, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП - Наредба за заплащането на правната помощ, по силата на чл.24 от която по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Ето защо юрисконсултското възнаграждение на ответника следва да бъде определено в размер на 100 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма] срещу Агенция „Митници“ иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 71 258, 12 лв., произтичащи от незаконосъобразни актове и бездействия на ответника – Постановление за налагане на обезпечителни мерки № РПНОМ 5800-2/32-170940/22.06.2017г. и потвърждаващото го Решение № 656-32/267474/28.09.2017г. на директора на Агенция „Митници“ и бездействие за изпълнението на това съдебно решение и заличаване на възбраната.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Агенция „Митници“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: